

Cuprins

1. Drumul prăzii	7
2. Lupoaca	19
3. Urletul foametei	37
4. Înfruntarea colților	55
5. Vizuina	71
6. Micul lup cenușiu	85
7. Peretele către lume	95
8. Legea cărnii	113
9. Stăpânii focului	123
10. În robie	141
11. În afara legii	153
12. Urmărindu-i pe zei	161
13. Legământul	169
14. Foamea	181
15. Dușmanul neamului său	193
16. Zeul cel nebun	207
17. Legea urii	217
18. Moartea atârnată de gât	225
19. Neîmblânzitul	239
20. Zeul iubirii	249
21. Drumul cel lung	265
22. Ținutul din Sud	273
23. Ținutul zeului	283
24. Chemarea neamului său	299
25. Lupul adormit	307

Capitolul I

Drumul prăzii

Fluviul înghețat era străjuit, pe fiecare mal, de o pădure întunecoasă și amenințătoare de conifere. Viscolul alungase zăpada de pe crengile copacilor și, în lumina slabă a asfințitului, aceștia păreau a se uni unul cu celălalt, aplecându-și trunchiurile, întunecate și rău prevestitoare, către vecinii cei mai apropiați. Tăcerea stăpânea ținutul nesfârșit, lipsit de viață, împietrit și înghețat, iar locurile păreau jalnice și triste. Te cuprindea pofta de a râde, un râs născut din jale, precum cel al Sfinxului, rece ca gheața, simțindu-te lipsit de putere în fața imensității și a zăpezii eterne.

Acela era ținutul sălbatic al nordului - Wild-ul cum îi spuneau oamenii - unde gheața nu se topește niciodată.

COLȚ ALB

Deși totul părea mort, ceva se mișca: era o sanie trasă de un atelaj de câini-lupi, care urca pe fluviul încremenit de suflarea gerului. Blana fiecărui animal prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța de cum le ieșea din gură, așezându-se apoi, sub formă de cristale, pe trupurile lor. Câinii trăgeau cu greu sania de care erau prinși cu hamuri și șleauri de piele. Acestea îi răniseră, căci nu le era ușor să-și care povara, sania – făcută din coajă de copac – era lipsită de tălpile și se târa direct pe zăpadă. Vârful saniei era ridicat și răsucit, ca să împingă sub burta saniei zăpada afânată care se înălța, în valuri, înaintea atelajului. Pe sanie se găsea o ladă lungă și îngustă, legată bine, dar și alte obiecte, adică pături, o toporișcă, un ibric, o tigaie. Însă lada aceea ocupa cel mai mult loc, fiind observată de la prima privire.

În fața câinilor mergea, cu greu, un bărbat care avea niște rachete mari prinse de încălțări, ca să nu se scufunde prea adânc în zăpadă. În spatele saniei venea altul. Al treilea zăcea în lada de pe sanie... Pentru el, chinurile se sfârșiseră, sălbăticia îl ucisese. Nu avea să mai miște sau să se mai lupte vreodată...

De fapt, Wild-ul nu iubește mișcarea, nici viața care presupune mișcare. Nu urmărește decât

Henry râse nepăsător, sfidându-l:

- Până acum nu s-au mai ținut astfel lupii după mine, dar am trecut eu prin multe alte primejdii și am scăpat întreg, fiule. E nevoie de mai mult de o haită de jigodii din astea ca să mă răpună pe mine!

- Ar fi bine, mormăi Bill, care presimțea o nenorocire.

- Bine. Vei vedea când vom ajunge la McGurry.

- Nu mă simt prea bine, continuă Bill.

- Într-adevăr, ești cam palid, îi răspunse Henry. Ți-ar trebui niște chinină și, după ce vom ajunge la McGurry, te voi îngriji eu.

Bill mormăi ceva legat de diagnostic, apoi tăcu.

Ziua era aidoma celorlalte. Pe la nouă se luminează de-a binelea. Pe la douăsprezece, soarele, încă nevăzut, încălzea cerul către nord, apoi începea după-amiaza friguroasă și cenușie care, trei ore mai târziu, era înghițită de întuneric.

Pe când soarele încerca zadarnic să se arate, Bill își scoase pușca dintre lucrurile aflate pe sanie și zise:

- Mergi tot înainte, Henry, fiindcă vreau să văd dacă deslușesc ceva.

- Nu te îndepărta de sanie. Nu ai decât trei cartușe și oricând se poate întâmpla o nenorocire.

- Cobești? glumi Bill.

Celălalt nu-i răspunse, ci își continuă de unul singur înaintarea grea, privind uneori în urmă, spre pustietatea cenușie în care dispăruse prietenul său. După un ceas, deoarece sania înainta cu greutate, căci ocolea o mulțime de cioturi de copaci, Bill îl ajunse din urmă.

- S-au împrăștiat și sunt departe de noi, îi zise lui Henry. Nu ne lasă nici pe noi, dar vânează și altceva între timp. Sunt siguri că le vom cădea în gheare, dar știi că mai au de așteptat în ceea ce ne privește. Până atunci, se străduiesc să vâneze tot ce le iese în cale.

- Cum adică sunt siguri că le vom cădea în gheare? i se împotrivi Henry.

Bill continuă, fără să-l bage în seamă:

- I-am văzut pe câțiva dintre ei. Sunt sleiți de puteri. Cred că de multe săptămâni n-au mai mâncat altceva în afară de câinii noștri. Sunt tare mulți și nu se vor sătura nici cu noi. Și ce slăbănogi sunt! Li se vād coastele și li s-au lipit burțile de spinări, așa-s de hămesiți. Sunt desperați, ascultă-mă pe mine. Până la urmă, foamea o să-i întărâte așa de tare că vor sări pe noi!

Câteva clipe mai târziu, Henry, care mergea după sanie, scoase un șuierat, ca un semnal de alarmă. Bill privi către el, apoi opri, liniștit, câinii.